

JANICE BAKKER

BESTEMMING BEREIKT 3

Een zachte
landing

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Janice Bakker
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Freepik; Shutterstock; Adobestock
Foto auteur: © Sabine Bakker-Verhagen
Zetwerk: Mat-Zet, B.V.

ISBN 978 94 027 2231 4
ISBN 978 94 027 7833 5 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juli 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1.

@amysflightadventures | 86.221 volgers

📍 Somewhere above the clouds

📷 [Foto: zonsopgang door cockpitraam, silhouet van Amy's hand op de stuurknuppel]

06.12 uur. Het eerste licht boven Europa

Sommige mensen denken dat vliegen alleen maar bestaat uit knopjes indrukken en procedures volgen. Maar op dit soort momenten – als de wereld langzaam onder je wakker wordt – weet ik weer waarom ik dit werk zo graag doe. Vliegen is ultieme vrijheid.

- 💬 Wat was jouw grootste droom als kind – en leef je 'm nu?

#livingthedream #pilotlife #girlswhofly #sunrisefromabove #aviationdaily #cockpitview

Nog een laatste keer check ik de tekst op eventuele spelfouten, waarna ik op 'Delen' druk.

Ik grinnik. Dat ik de foto gisterochtend al maakte, toen ik als copiloot meevloog naar Barcelona, hoeft niemand te weten. Lang leve sociale media.

Tijdens deze vlucht ben ik de gezagvoerder en ik gebruik mijn telefoon niet in de cockpit. Dat is pas weer toegestaan in de zogenoemde sterielecockpitzone op een hoogte van meer dan 10.000 voet. Zitten we

daaronder, dan voeren we alleen essentiële handelingen uit die nodig zijn voor de bediening van het vliegtuig. En laat scrollen op Instagram of TikTok nu net niets te maken hebben met het laten opstijgen of landen van een vliegtuig.

Achter me hoor ik hoe de deur tussen de cockpit en de cabine wordt geopend.

‘Amy?’ Nina steekt haar hoofd om de hoek. ‘Alles onder controle?’

Ik knik. ‘Yes, zeker weten.’ Ik steek mijn telefoon in de lucht. ‘Ik moest nog even mijn volgers tevreden houden. Gisterochtend was er zo’n mooie zonsopgang toen ik op Barcelona vloog. Trouwens, is mijn co al onderweg? Dan kunnen we zo de checklist afwerken.’

Nieuwsgierig werpt Nina een blik op mijn scherm. ‘Het is toch niet normaal, hè. 86.000 volgers. Dat is... Dat is...’ Ze zoekt naar woorden. ‘Bijna twee keer zoveel mensen als er in de ArenA passen. Binnenkort kun je niet meer zonder beveiliging over Schiphol lopen, hoor.’

Ik maak een wegwerpgebaar. Het voelt altijd een beetje gênant als iemand zo onder de indruk is van mijn volgersaantal op Instagram. Alsof het een grootse prestatie is, terwijl ik voor mijn gevoel niet meer doe dan leuke foto’s delen. ‘Ach, joh. Dat valt wel mee. Ze volgen me alleen voor de mooie plaatjes, niet voor mijzelf.’ Dan kijk ik Nina aan. ‘Maar... mijn co?’

‘O ja, sorry. Jack is onderweg, hij kan er elk moment zijn.’

‘Top.’

Nina doet de deur dicht en ik draai me terug naar het dashboard, waar ik op het beeldscherm alvast de checklist klaarzet, zodat ik die straks samen met Jack kan doorlopen.

Ik onderdruk een geeuw, terwijl ik mijn armen boven mijn hoofd strek om me uit te rekken. Na twee dagen achter elkaar een vroege ochtendvlucht is mijn ritme altijd flink in de war. Mijn voordeel is dat ik alleen woon, dus zodra ik mijn rolluiken naar beneden heb gedaan, kan ik slapen. Maar toch snapt mijn lichaam het op de een of andere manier niet helemaal, zelfs niet na bijna tien jaar vliegen.

Het scherm van mijn telefoon licht op. Er verschijnt een melding die

aangeeft dat er reacties op mijn nieuwe post zijn binnengekomen. Aangezien Jack er toch nog niet is, kan ik die best even lezen.

Wauw, wat een uitzicht! Geweldig om te zien dat jij je droom leeft.

Als kind wilde ik dierenarts worden, en... dat is gelukt! Ik heb niet zo'n uitzicht als jij, maar ben nog wel elke dag blij met het werk dat ik doe.

Ik blijf het bijzonder vinden dat mijn volgers de moeite nemen om te reageren. Soms uit nieuwsgierigheid, maar vaker nog met iets liefs of een compliment. Negatieve reacties zijn er ook, al zijn die zeldzaam – en daar heb ik inmiddels een dikke huid voor ontwikkeld. In de loop der jaren heb ik geleerd dat je het nooit voor iedereen goed kunt doen.

Toch voelen de reacties deze keer anders. Dubbel. Want hoewel ik weet dat alles op sociale media vaak mooier lijkt dan het is, wringt mijn *caption* van vandaag. Hij voelt niet helemaal eerlijk. Of misschien zelfs wel helemaal niet.

Die knopjes en procedures waar ik het over heb, staan me de laatste weken steeds vaker tegen. Ik kan er niet precies de vinger op leggen, maar af en toe bekruipt me de gedachte: leef ik mijn droom eigenlijk wel? Is dit waar ik al die jaren zo hard voor heb gewerkt?

Achter me klinkt de metalen klik van een deurklink die naar beneden gaat. Ik sta mezelf niet toe er verder over na te denken en draai met een glimlach mijn hoofd.

‘Mogguh,’ groet Jack me, terwijl hij zich met een zucht in zijn stoel laat vallen. De grote kartonnen koffiebeker zet hij tussen zijn voeten neer, zodat hij zijn handen vrij heeft om alvast wat knoppen voor en boven hem in de juiste stand te zetten.

‘Goedemorgen.’ Ik draai me naar hem toe. ‘Taai, hè, een paar van die ochtendvluchten achter elkaar.’

Hij wrijft met zijn handen over zijn gezicht. ‘God, zeg dat wel. Van-

nacht heeft Cato de hele boel op stelten gezet. Ze weigerde gewoon te gaan slapen, lag om één uur nog keihard te zingen in haar bed. Dus uiteindelijk ben ik op haar kamer gaan liggen en is zij naast mijn vrouw in het grote bed in slaap gevallen. Ik kan je vertellen, zo'n peuterbed slaapt helemaal...' Hij werpt me een veelbetekenende blik toe.

Ik knik begrijpend en probeer niet te grinniken. Cato is Jacks driejarige dochtertje dat ernstig in de peuterpuberteit is beland. Hoewel ik haar een schatje vind en vurig hoop ooit zelf zo'n hummeltje te krijgen, prijs ik mezelf door Jacks verhalen toch weer gelukkig dat ik nergens rekening mee hoeft te houden en elke nacht heerlijk door kan slapen. Behalve dan op dagen als deze, waarop ik om vier uur mijn bed uit moet.

Jack pakt zijn koffiebeker weer op. 'Kom maar op met die check. En trouwens...' Hij draait de beker in mijn richting. '...ik heb nog een boodschap voor je.'

Ik laat mijn ogen over de beker met het bekende groen met witte logo glijden. Daaronder staat Jacks naam geschreven. Onder de naam is nog iets gekrabbeld, in Jurres kenmerkende hanenpoten. Ik knijp mijn ogen samen en kan met veel moeite ontcijferen dat er iets als *Fijne vlucht, Eem* moet staan. Echt, die man had dokter moeten worden, geen leraar. Ik kan me niet voorstellen dat zijn leerlingen dit handschrift kunnen ontcijferen.

'Ach,' zeg ik vertederd. 'Dat is lief van hem.'

Ondertussen weten haast al onze collega's van de Starbucks-routine die Nina, Sabine en ik hebben ontwikkeld en van onze vriendschap met Jurre, die er al werkt zolang ik me kan herinneren. Als ze met een van ons vliegen en iets bij de Starbucks halen, geven ze dit altijd aan Jurre door, die dan vaak een korte kreet op de bekers kalkt.

Het is jammer dat hij na de zomervakantie de eindstage van zijn opleiding tot docent Zorg en Welzijn niet meer kan combineren met zijn baan bij de koffiebar. Niet dat onze koffiedates dan minder gezellig worden, maar het zal toch anders zijn zonder de vertrouwde aanwezigheid van Jurre.

'Oké, daar gaan we: *before take-off checklist*.'

'Flaps 5,' leest Jack hardop van het beeldscherm op.

In drie klikken stel ik de flapbedieningshandel op de middenconsole naar stand vijf. 'Flaps 5 set.'

'Stabilizer trim.'

Ik draai aan het wielje naast me totdat de indicator op de juiste waarde staat. 'Stabilizer trim geplaatst op 5,0, *units nose up*,' bevestig ik.

Met geroutineerde precisie glijden mijn handen over knoppen en schakelaars. Wanneer Jack afrondt met 'Checklist complete', weet ik zeker dat we niets hebben gemist.

Er klinkt een klopje op onze deur dat aangeeft dat de passagiers mogen gaan boarden.

Ik kijk op mijn horloge. 'Dat is mooi op tijd.'

Jack fronst. 'Dat is nog maar afwachten. Vorige week hadden drie gezinnen zich verslapen voor deze vlucht. Wat een ellende was dat. Hopelijk valt het vandaag mee en kunnen we lekker op tijd weg.'

Na een halfuur klinkt er een tweede klopje op de deur, wat betekent dat de boarding is afgerond.

Ik schraap mijn keel en buig het microfoontje naar mijn mond. 'Goedemorgen, dames en heren. Namens mijzelf en mijn collega's heet ik u van harte welkom aan boord van deze vlucht naar Dalaman, Turkije. We zijn onderweg naar de startbaan en verwachten binnen nu en enkele minuten op te stijgen. Ik wens u een prettige vlucht.'

Dan werp ik een blik op Jack. 'Klaar?'

Hij knikt. 'Op naar Dalaman, *cap*.'

2.

'Cleared for take-off.'

Een welbekende kriebel nestelt zich in mijn buik wanneer ik mijn hand op de gashendel leg. Zojuist hebben we van de luchtverkeersleiding toestemming gekregen om op te stijgen. Ik laat mijn ogen een laatste keer over alle instellingen op het dashboard glijden en na een bevestigend knikje van Jack duw ik de hendel naar voren op vol vermogen. Bulderend beginnen de motoren toeren te maken; het vliegtuig schiet over de startbaan. Met een scherpe blik monitor ik de motorprestaties en de snelheid. Alle vezels in mijn lijf zijn gespannen, ik voel de adrenaline door me heen razen. De spanning geeft een tintelend gevoel in mijn vingers en laat mijn hart sneller slaan dan normaal.

Samen met het laten landen van het vliegtuig blijven dit voor mij de spannendste minuten van de vlucht – alles moet kloppen en in elkaar vallen. Na een paar seconden bereikt het vliegtuig de v_1 -snelheid. Op die snelheid zou ik theoretisch gezien de start nog kunnen afbreken als er bijvoorbeeld een motorstoring optreedt. Als ik er voorbij ben, kan de take-off niet meer veilig worden afgebroken en moet ik doorvliegen.

'Rotate.' Ik geef het commando, dat blikkerig weerklinkt door de cockpit. Beheerst trek ik aan de stuurkolom om de neus van het vliegtuig op te tillen. De staart wordt naar beneden geduwd, waardoor de voorkant van het vliegtuig omhooggaat.

En even zijn daar die paar seconden van immense druk van G-krachten die me in mijn stoel drukken. Ik bedien de controller die het landingsgestel laat inklappen, waarna ik mezelf ervan verzeker dat het vliegtuig in de juiste richting en hoek verder klimt. Alles verloopt rustig

en volgens plan, dus is het tijd om de passagiers daarvan op de hoogte te stellen.

‘Dames en heren, hier spreekt uw gezagvoerder. We zijn onderweg naar Dalaman. De vluchtduur bedraagt ongeveer drie uur en dertig minuten en we verwachten een rustige vlucht. We landen naar verwachting om elf uur ’s ochtends plaatselijke tijd. Wij wensen u een prettige vlucht.’

Ik draai de microfoon weg van mijn hoofd. Het Flight Management Systeem heb ik net voor de start al ingesteld op de juiste kruishoogte en snelheid. Nu we op de goede hoogte zitten, betekent dat dat ik de automatische piloot met een druk op de knop kan inschakelen.

Als ik dat gedaan heb, rol ik mijn schouders op en neer en buig mijn hoofd eerst naar mijn rechter- en dan naar mijn linkerschouder. Onbewust span ik mijn spieren altijd tot het uiterste aan tijdens het opstijgen.

Naast me drinkt Jack op zijn gemak zijn koffie op. Terwijl hij kleine slokjes neemt, kijkt hij met het ontspannen blik naar buiten.

Ik kijk hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Is die niet allang koud?’

‘Warme koffie? Wat is dat?’ vraagt hij lachend. ‘Joh, dit is het laatste restje. Ik drink tegenwoordig niet meer anders.’

Ik grinnik. ‘Lauw is het nieuwe heet.’

Mijn gedachten schieten meteen naar onze bestemming. Heet zal het in Turkije zeker zijn. Het is momenteel hartje zomer, de temperaturen schommelen rond de vijfendertig graden, met uitschieters naar de veertig en daarboven. Niet de ideale periode om op vakantie te gaan, maar ja... iets met een gegeven paard.

Het is nog steeds lastig te geloven dat deze hele vakantie me geen cent gaat kosten. Anderhalve week in een all-inclusive resort in ruil voor content op mijn Instagrampagina? Dat lijkt te mooi om waar te zijn en eigenlijk weet ik nog steeds niet zo goed wat ik ervan vind. Diep in mijn hart schaam ik mezelf er misschien zelfs een beetje voor; het is niet alsof ik de vakantie niet had kunnen betalen. Want laten we eerlijk zijn, het is algemeen bekend dat je als piloot bovengemiddeld verdient.

Mijn overpeinzingen worden ruw onderbroken als het oordopje in mijn rechteroor krakend tot leven komt. ‘KLM803, Amsterdam Radar.’ Het is ATC, de luchtverkeersleiding. Meteen gaat Jack een stukje rechterop zitten. Hoewel we dezelfde berichten binnenkrijgen, is hij tijdens deze vlucht degene van ons twee die actief de communicatie voert.

‘KLM803 *here*,’ antwoordt Jack. Terwijl hij luistert, buigt hij zich naar de weerradar toe en zoomt eerst in, waarna hij langzaam weer uitzoomt. Dan knikt hij. ‘*Roger that*.’

Ik kijk hem aan. ‘Turbulentie, dus.’

‘Yes.’ Hij wijst naar de radar. ‘Ik denk dat we beter een bocht kunnen maken.’

‘Gaan we doen.’ Ik toets een routewijziging in het FMS in – het Flight Management Systeem. Deze kleine bocht bespaart onze passagiers een hobbelige tien minuten. Ook fijn voor Nina, bedenk ik me, want passagiers raken toch altijd van slag door turbulentie, wat de stewardessen veel extra werk bezorgt. In de cockpit houden we de controle, wij hebben vaker met dit bijltje gehakt. Maar in de cabine voel je je overgeleverd aan de grillen van de natuur en dat kan een beetje beangstigend zijn.

Als de automatische piloot weer is ingeschakeld, dwalen mijn gedachten nogmaals af. Toen er eind vorig jaar een bericht in mijn dm’s verscheen van Club & Hotel Lyciana, wilde ik het eigenlijk meteen afdoen als spam. Zulke accounts blokkeer ik altijd meteen. Toch wakkerde de naam van het profiel mijn nieuwsgierigheid aan. De meeste spam in mijn inbox is namelijk afkomstig van mannen met namen als ‘James Anderson’, die toevallig allemaal chirurg en liefhebbende vader van vijf kinderen zijn. Of van ‘Natalia’, die mijn profiel heeft bekeken en mijn *free-spirited, coastal vibe* geweldig vindt aansluiten bij de doelgroep van hun *surf-inspired gear*. Ja, natuurlijk.

Ik klikte het bericht toch open en het bleek geschreven te zijn door de manager van Club & Hotel Lyciana, Mehmet Doğan. Ik werd door hem uitgenodigd om bij de opening te zijn van een spiksplinternieuw hotel in Fethiye. Mijn topografische kennis is meer dan goed, maar de plaatsnaam zei me niets.

Fethiye bleek een middelgrote badplaats te zijn aan de zuidkust van Turkije. Het lag op slechts een uur rijden van de luchthaven in Dalaman, wat mij dan wél weer iets zei.

De opening bijwonen was nog maar het begin; ik kreeg een verblijf van tien dagen voor twee personen aangeboden, inclusief onbeperkt gebruik van alle faciliteiten van het hotel. Het enige wat ik daarvoor hoefde te doen was drie berichten op mijn feed plaatsen en minimaal twee story's per dag maken.

Hoewel ik de feiten in het bericht meermaals checkte, bleef er toch een stemmetje drammen in mijn hoofd: 'Als het te mooi lijkt om waar te zijn, is dat meestal ook zo, Amy.'

Op dat punt besloot ik Nina in te schakelen. In een vorig leven moet zij een zus van Sherlock Holmes zijn geweest; geef haar vijftien minuten en ze weet meer dan Google zelf. Toen zelfs zij tot de conclusie kwam dat het bericht er betrouwbaar uitzag, besloot ik te antwoorden. Binnen een halfuur had ik een berichtje terug van Mehmet, die zijn e-mailadres en telefoonnummer gaf, zodat ik contact met hem kon opnemen.

Het gesprek dat we vervolgens voerden, nam mijn twijfels en zenuwen zodanig weg, dat ik het contract in mijn inbox ondertekend retour stuurde. Tien dagen zon, zee en luxe met Nina als mijn introducee.

Wie had dat gedacht: onderweg naar Dalaman voor mijn eerste betaalde klus als... influencer? Moet ik mezelf dan nu zo gaan noemen?

Ik schud mijn hoofd. Nee, ik ben en blijf pilote. Toevallig eentje die de mensen om haar heen graag meeneemt in haar reizende bestaan, maar voorlopig hoef ik daar geen naam aan te geven.

3.

Met een zucht zak ik neer op het koele leer van het busje dat onze transfer naar Fethiye verzorgt. Ik probeer mijn rechterarm uit de mouw van mijn blazer te wrikken, maar dat lukt me niet. Ik zweet me rot. Onder mijn blazer plakt mijn blouse ongenadig aan mijn lijf vast, waardoor de stof wel vacuüm getrokken rond mijn arm lijkt te zitten. Ik klem mijn kiezen op elkaar en geef nog een ruk aan de mouw, maar meteen hoor ik het felle knappen van een naadje, dus ik stop.

Met klamme vingers frunnik ik aan de knoop van de uniformshawl rond mijn nek. Die eerst maar af, dan kunnen er in ieder geval wat knoopjes van mijn blouse los.

‘Zou een opvlieger zo voelen?’ Naast me ploft Nina ook op de achterbank, waarna onze chauffeur de schuifdeur met een klap in het slot duwt. Zodra hij achter het stuur heeft plaatsgenomen en de motor start, begint de airco gelukkig te blazen. Nina schort haar rok hoog op en wappert de koele lucht met beide handen naar zich toe. ‘Het is niet te doen, joh.’

‘Zeg dat wel.’ Mijn shawl is af. Zorgvuldig vouw ik hem op en stop hem dan in het voorvak van mijn rolkoffer die tegenover me op de bank staat.

Met iets meer beleid trek ik weer aan de mouw van mijn blazer, die deze keer wél meegeeft. Gelukkig zit er een haakje naast de handgrepen aan het dak van de auto, waaraan ik hem kan ophangen. Ik schud even aan de mouwen zodat de ergste kreukels eruit zijn en laat me dan weer tegen de rugleuning zakken.

Nina bekijkt me hoofdschuddend. ‘Jij bent echt zó netjes.’

‘Ik heb gewoon een hekel aan strijken, dat is alles.’

‘Strijken? Eem, je wordt oud,’ zegt Nina plagend. ‘Wie strijkt er tegenwoordig nog?’

‘De komende tien dagen ik in ieder geval niet. Ik neem aan dat ons hotel daar een fijne service voor heeft,’ zucht ik vergenoegd. ‘Je hebt trouwens wel een punt.’ Ik kijk Nina aan. Als ik jouw opruimvaardigheden met die van mij vergelijk, ben ik Marie Kondo *herself*. Weet je nog die lippenstift die ik je laatst teruggaf? Die vond ik in een theemok. Een théémok, Nina. Hoe kan dat?’

Nina grinnikt. ‘Ik heb een paar blijken van waardering achtergelaten als dank dat ik een tijdje bij je mocht logeren.’

‘O, een half ontploft huis noem jij een blijk van waardering?’ grinnik ik. ‘Goed dat ik dat weet; ik regel straks aparte kamers voor ons.’

Nina strekt zich met haar handen boven haar hoofd uit. ‘Weet je wat ik waardeer? Dat ik met jou mee mag naar dit superfancy influencerding, want...’ Met een pijnlijk gezicht grijpt ze met beide handen naar haar buik. ‘Shit, au.’

‘Wat doe je?’

‘Niks, laat maar. Heb ik de laatste tijd vaak als me uitrek. Zullen mijn buikspieren wel zijn. Maar... ik heb er dus zin in. Anderhalve week helemaal niets doen.’

‘Behalve mijn volgers laten zien hoe verschrikkelijk leuk we het hebben,’ vul ik aan. Iets wat me normaal gesproken geen enkele moeite kost, maar me nu toch zenuwachtig maakt. Ik ben het gewend om de mooist mogelijke foto’s te maken en weet ik precies welke content mijn volgers leuk vinden. Foto’s waar ik zelf op sta, krijgen bijvoorbeeld veel meer likes dan foto’s van de omgeving of een mooie zonsopgang. En wanneer ik een selfie vanuit de cockpit plaats, kan ik er bij voorbaat op rekenen dat ik er in no time tweehonderd volgers bij heb. Vrouwen in uniformen: dat spreekt blijkbaar bij veel mensen tot de verbeelding.

Maar tijdens deze trip moet ik al mijn posts door een commerciële bril gaan bekijken: hoe zorg ik ervoor dat ik het resort zo goed mogelijk promoot? Hoewel ik er niet voor betaald word, krijg ik een volledig verblijf voor twee personen, en dat legt een bepaalde druk op me. Niet meer

plaatsen wat me leuk lijkt, maar plaatsen waar een opdrachtgever tevreden over is. Zou ik het te horen krijgen als Mehmet niet tevreden is, als hij misschien zelfs teleurgesteld in me is? Zou mijn contract dan ontbonden kunnen worden?

Mijn hart begint te bonzen in mijn borst bij de gedachte alleen al. Shit, had ik de kleine lettertjes maar beter gelezen.

De paniek moet van mijn gezicht af te lezen zijn, want Nienke legt haar hand op mijn arm. ‘Het komt goed, Eem. Je hebt de hele dag om vanaf je strandbedje te bedenken wat je wilt plaatsen. En als het nodig is, denk ik graag met je mee.’

Mijn harts slag bedaart weer. ‘Dat is waar, dank je wel. Daarom vind ik het ook zo fijn dat jij meegaat. Jij snapt dit soort dingen. Al moeten we wel zelf alle bijzondere plekje in Fethiye gaan ontdekken, want we hebben Sabine niet bij ons.’

‘Ja, die is daar echt het allerbest in. Maar goed, zij staat nu in een oud kloffie alle kamers in hun nieuwe huis wit te verven, dus tja... dan ben je veroordeeld tot mij.’

‘Ach, ik vind je de allerbeste tweede keus die er is, hoor.’ Ik blaas Nina een kushandje toe. ‘Heeft ze jou trouwens nog een reisgids meegegeven? Daar had ze het laatst over.’

‘Ik vind het dus verschrikkelijk om te moeten opbiechten, maar... nee.’ Nina kijkt me met een sip gezicht aan. ‘Het leek volgens Sabine wel of we hier verdorie aan het einde van de wereld zitten, want ze kon nergens een reisgids vinden over Fethiye. Dat is haar natuurlijk nog nooit overkomen.’

Ik begin te lachen. Sabine weigert zich op één punt te schikken naar de digitale samenleving en dat heeft te maken met reisgidsen. Ze zweert bij een papieren exemplaar, die ze op reis overal mee naartoe sleept en waarin ze de highlights markeert met roze post-its.

Dan kijk ik Nina quasigeschokt aan. ‘Geen reisgids? Geen post-its? We kunnen deze hele reis wel cancelen, ik zal contractbreuk moeten plegen.’ Met elk woord dat ik uitspreek verhoog ik het volume van mijn stem. ‘We pakken het eerste het beste vliegtuig terug naar Amsterdam. Onze hele vakantie naar de haaien.’

‘Echt, hè?’ Nina schatert. ‘Dat was ongeveer wel wat Sabine tegen me zei. Maar laten we die post-its niet belachelijk maken. Tom zei laatst nog dat dat een van de dingen was waardoor hij definitief voor haar viel in Dubai.’

‘Ik ben benieuwd waar ze die dan voor gebruikt heeft.’ Ik wiebel met mijn wenkbrauwen. ‘Als tepelplakkers?’

‘Amy!’ Nina maakt een slaande beweging naar me. ‘Stop! Daar wil ik helemaal niet over nadenken.’ Ze slaat haar armen over elkaar en kijkt demonstratief naar buiten, maar ik zie aan de trillende spiertjes rond haar mond dat ze haar lachen eigenlijk niet in kan houden.

Na een rit van drie kwartier over smalle bergweggetjes met uitzicht op de adembenemend blauwe zee onder ons, remt onze chauffeur af. Aan de rechterkant van de weg zie ik een klassiek uitzierende, marmeren poort. Op de overspanning tussen de zuilen is in grote, goudkleurige letters LYCIANA te lezen. Naast de poort is in hetzelfde witte gesteente een huisje met glazen schuifwanden opgetrokken, waarin twee beveiligers ons busje vanachter hun zonnebrillen bekijken. Een van hen komt het huisje uit gelopen, in zijn hand een lange, zwarte stok met aan het uiteinde een spiegeltje, waarmee hij onder de auto kijkt. Ook wordt de chauffeur gesommeerd om de achterklep open te doen, zodat de man tussen onze bagage kan kijken.

‘Mijn hemel.’ Ik fluister, hoewel ik niet weet waarom. ‘Wat een beveiliging, joh. Wie zijn er allemaal uitgenodigd voor die opening?’

‘Straks lopen we tussen allemaal beroemdheden,’ fluistert Nina opgewonden terug.

‘Of de rijke erfgenaam van een adellijke familie,’ fantaseer ik mee.

‘Die jij dan natuurlijk per ongeluk tegen het bevallige lijf loopt.’ Nina stoot me aan. ‘Dat lijkt me nou leuk, Eem. Dat jij uitgerekend hier de man van je dromen tegenkomt.’

Onze bus is blijkbaar veilig bevonden, want de chauffeur mag weer instappen.

Saved by the bell. Het voelt altijd enigszins ongemakkelijk als het gesprek op mijn bestaan als single komt en ik indirect word aangespoord

om op mannenjacht te gaan. Als er iets is waar ik deze vakantie niet op zit te wachten, is het wel op zoek gaan naar de liefde. Ik wil met mijn tenen in het zand zitten, terwijl ik de cocktailkaart van A tot Z uitprobeer. Dat lijken me genoeg plannen voor de komende tien dagen.

Stapvoets rijden we verder het terrein op, over een brede weg omzoomd door felgroene gazons en hoge palmbomen. Gelukkig is Nina zo onder de indruk van de omgeving dat ze ons gespreksonderwerp laat rusten.

We worden meteen omringd door het resort. Het is deels tegen een heuvel gebouwd, waardoor alle appartementen terrasgewijs boven ons uit rijzen. Ze zijn opgetrokken uit witte steen, afgewerkt met houten details. Felroze bougainville klimt slingerend tegen de muren op en vormt een prachtig contrast met al het wit en groen om ons heen.

De klassieke stijl van de toegangspoort is in alle details doorgetrokken. De stenen balkons bestaan uit kleine zuilen en in de aangelegde tuin staan overal beelden, die zo uit het oude Griekenland lijken te komen.

‘God, ik ben toch niet per ongeluk naar Griekenland gevlogen?’ grinnik ik. ‘Waarom lijkt dit hele resort een grote ode aan de Griekse oudheid?’

Nina klakt met haar tong. ‘Heb jij nou echt nul research gedaan naar de plek waar je heen gaat?’

Ik kijk schuld bewust naar mijn schoenen. ‘Daar heb ik toch straks tien dagen de tijd voor?’ mompel ik.

‘Jij hebt zo’n geluk dat ik mee ben.’ Ze priemt met haar vinger in mijn bovenarm. ‘Herinner me eraan dat ik je straks een lesje geschiedenis geef.’